Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος | *Ἐν Ἀθήναις, 26 Αὐγούστου 1906* | *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 39*

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Τὸ πρῶτό μου ταξεῖδι!...

Τώρα πλέον εἶμαι σχεδὸν γέρο-λύκος τῆς θαλάσσης· τὰ γαλόνια εἶνε ἀραδιασμένα, εἰς ἀξιοσέβαστον ἀριθμόν, γύρω στὰ μανίκια τῆς στολῆς μου· ἔχω ἀρμενίσῃ σχεδὸν εἰς ὅλα νὰ πλάτῃ, ἀπὸ τὴν ὁμίχλην καὶ τοὺς πάγους τῆς Ἰσλανδίας ἕως τὴν γοητείαν τῶν τροπικῶν κλιμάτων· ἐχαιρέτισα τὴν ἔνδοξον σημαίαν τῆς Γαλλίας, ἀνεμίζουσαν εἰς ἀγκυροβόλια ὅπου σπανιώτατα ἐνεφανίσθη ἄνθρωπος.

Καὶ ὅμως, μόνον ποῦ γράφω αὐτὰς τὰς λέξεις: «Τὸ πρῶτό μου ταξεῖδι»... ἡ συγκίνησις κάμνει τὴν πέννάν μου καὶ τρέμει. Καὶ σᾶς ὁρκίζομαι, καμμία ταξειδιωτικὴ ἀνάμνησις δὲν μοῦ εἶνε τόσον γλυκεῖα, δὲν τὴν ξαναδιαβάζω τόσον εὐχάριστα, ὅσον τὸ «ἡμερολόγιον τῆς *Φοιτητρίας*», ὅπου διηγοῦμαι τὸ πρῶτό μου ταξεῖδι, τὸ ὁποῖον ἔκρινε καὶ ἀπεφάσισε τὸ μέλλον στάδιόν μου...

«Ὁ παπποῦς μὲ ἔδενε ἀπὸ τὴν μέσην...» (Σ. 306, στ. γ')

Ἤμουν δώδεκα ἐτῶν, ὅταν τὸ ὄνειρον τῶν παιδικῶν μου χρόνων ἐπραγματοποιήθη, ὅταν ἐπεβιβάσθην εἰς τὴν ἐξακουσμένην *Φοιτήτριαν*, τῆς ὁποίας τὴν θριαμβευτικὴν εἰκόνα δὲν ἔσβυσαν ἀπὸ τὰ *μάτια μου οὔτε φρεγάτες οὔτε* θωρηκτά.

Καὶ αὐτὸ ἔγινεν εἰς τὴν Σώνην, τὸν ταπεινὸν παραπόταμον τοῦ ποταμοῦ Σαρέντου, εἰς ἕνα μικρὸ λιμανάκι σκαμμένο ὑπὸ τὴν σκιὰν μιᾶς γηραιᾶς ἰτέας, ποῦ ἐκρεμοῦσε,—πῶς τὴν ἐνθυμοῦμαι!—τὴν θρηνώδη κόμην της εἰς τὰ ἥσυχα νερά.

Τὸ λιμανάκι καὶ ἡ ἰτέα ἦσαν εἰς τὸ κτῆμα τοῦ παπποῦ μου, τὸ Μαὶν-Ροῦ, ὅπου οἱ γονεῖς μοῦ, ὁ ἀδελφός μου κ' ἐγώ, ἐπηγαίναμεν τακτικὰ κάθε καλοκαῖρι κ' ἐπερνούσαμεν τὰς διακοπάς.

Πρὶν ξεφυλλίσω μαζί σας τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀλησμονήτου ἐκείνου ταξειδίου, πρέπει πρῶτα νὰ σᾶς παρουσιάσω τὰ πρόσωπά του,—καὶ πρῶτος-πρῶτος ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ὁ παπποῦς μου.

Ὁ καλός μου ὁ γέρο - παπποῦς, ὁ τόσον καλὸς καὶ φιλόστοργος, ποῦ εἶνε πάντοτε τόσον γελαστός, μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά του! Πνεῦμα καλλιεργημένον, μὲ βαθεῖαν παιδείαν, — μὲ τὴν παιδείαν ἐκείνην τὴν εὐγενῆ καὶ χωρὶς σχολαστικότητα, τὴν παιδείαν ποῦ γοητεύει καὶ σκλαβόνει.

Ὁ *πατέρας μου ἔπειτα*, ὁ καλλίτερος ἀπὸ τοὺς φίλους μας, ὁ διδάσκαλός μας εἰς ὅλα τὰ ἀθλητικὰ παιγνίδια· ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν βαρύνεται διὰ νὰ μᾶς εὐχαριστῇ καὶ δὲν εὑρίσκει ἀνάπαυσιν καὶ χαράν, μετὰ τοὺς μόχθους τῆς πολυασχόλου δικηγορικῆς ἐργασίας του, παρὰ μαζί μας, λαμβάνων μέρος εἰς τὰ παιγνίδια μας, ἕτοιμος νὰ τὰ διευθύνῃ ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ ἀδελφός μου Ἰάκωβος, τρία χρόνια μεγαλήτερός μου, λαμπρὸς μαθητὴς εἰς τὸ λύκειον τοῦ Στανισλάου, πάντοτε πρῶτος εἰς τὴν τάξιν του, ἀλλὰ καὶ πρῶτος εἰς τὰς παιδικάς μας διασκεδάσεις.

Ὁ ἐξάδελφός μου Γιώργης, ὑψηλὸς καὶ δυνατὸς παίδαρος, συνομήλικος τοῦ ἀδελφοῦ μου· ἀνοιχτόκαρδος, φαγᾶς καὶ καλοφαγᾶς, ἀλλὰ καὶ λιγάκι ὀκνηρός.

Αἱ δύο ἀδελφοῦλές του, ἡ Μαρία-Ρόζα καὶ ἡ Φρανσίνα, — χαριτωμένα δίδυμα, δεκατεσσάρων ἐτῶν τὸ καθένα.

Ὁ Γιώργης, ἡ Μαρία-Ρόζα καὶ ἡ Φρανσίνα ἦσαν ὀρφανὰ καὶ ἀνετρέφοντο μαζί μας ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Μὶς Ρεβέκκας Σίμψων, Ἀγγλίδος δασκάλας ἀξίας παντὸς σεβασμοῦ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας τῆς *Φοιτητρίας*, τὸ Μαὶν-Ροῦ ἐστέγαζε καὶ ἄλλους φιλτάτους μου: τὴν καλή μου γιαγιά, τὴν μητέρα μου, τὸν θεῖόν μου καὶ τὴν θεῖαν Δελλεριὼν μὲ τὴν μικροῦλάν

Ἡ κατασκευὴ τῆς ἐτελείωσεν...» (Σελ. 307, στ. α')

των Ραδεγόνδην, ἕνα ἀγγελοῦδι, ποῦ εἶμεθα ὅλοι τρελλαμένοι μαζί του....

Κάθε καλοκαῖρι, οἱ γονεῖς μου μᾶς ἐπήγαιναν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, εἰς τὴν Ρουαγιάν· καί, κάθε καλοκαῖρι μ' ἐκυρίευε νέα μέθη, ὅταν ἐξανάβλεπα τὸν ἀπέραντον πόντον, ὁ ὁποῖος μὲ ἐμάγευε. Ἀλλά, ὅπως ὅλα τὰ παιδάκια, ἔδιδα εἰς τὰ ὄνειρά μου ὡρισμένην μορφήν, κ' ἐφανταζόμην ὅτι τὸ πλήρωμα τῶν πόθων μου θὰ ἦτο νὰ εἶχα δικό μου ἕνα οἱονδήποτε σκάφος, διὰ νὰ τὸ κυβερνῶ ὅπως ἤθελα ἐγώ, ν' ἁρμενίζω, ἀδιάφορον ποῦ, ἀρκεῖ νὰ εἶχα τὴν ἄδειαν νὰ ταξειδεύω...

Δι' αὐτό, ὅταν ἐπιστρέφαμεν εἰς τὸ Μαὶν-Ροῦ, κ' ἔβλεπα νὰ ρέουν τὰ ἥσυχα νερὰ τῆς Σώνης, εἶχα διαρκῶς τὸν νοῦν μου εἰς ἐκείνην τὴν βάρκαν μὲ τὰ μεγάλα της κουπιά, ποῦ θὰ μοῦ ἐπέτρεπαν ν' ἀκολουθήσω τὸ ρεῦμα καὶ νὰ ἔβγω μαζί του εἰς τὸν ὠκεανόν.

Τὴν νύκτα, εἰς τὰ ὄνειρά μου, πόσες φορὲς δὲν εἶδα τὴν «βάρκα-βαρκοῦλά μου» νὰ σχίζῃ μὲ τὴν εὐθύγραμμον πρῷραν της, ποῦ ἐσήκονεν ἀφρούς, τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς λίμνας τῆς φαντασίας μου! Καὶ ἡ ἡμέρα, ὅταν μ' ἐξυπνοῦσε, μ' ἔφερεν εἰς τὴν πραγματικότητα, καὶ μοῦ ἐδείκνυεν, ὡς εἰρωνείαν, τὴν Σώνην, ποῦ ἐξετύλιγεν εἰς τὰ λειβάδια τὴν ἀργυρᾶν ταινίαν της... ἀλλὰ ἀπὸ βάρκαν, οὔτε ἴχνος...

Δηλαδὴ τίποτε ἄλλο παρὰ μίαν παλαιὰν βάρκαν χωρὶς καρέναν, σὰν ἐκείνες ποῦ ἔχουν οἱ μυλωνάδες διὰ νὰ ψαρεύουν καὶ νὰ μεταφέρουν τοὺς σάκκους μὲ τὸ σιτάρι... ἕνα πέραμα ἐκεῖ, παλαιὸν καὶ ἄτεχνον, ποῦ τὸ ἐταξείδευαν σπρώχνοντες τὸν βυθὸν μ' ἕνα βαρὺ κοντάρι, τόσον βαρύ, ὥστε ὁ ἀδελφός μου κ' ἐγὼ ἐβάζαμεν κ' οἱ δύο μαζὶ τὰ δυνατά μας, καὶ μόλις κατωρθώναμεν νὰ τὸ ἀνασηκώσωμεν. Πρὸς ἐπίμετρον, αὐτὸ τὸ «βαρὺ θωρηκτόν», τὸ βαρὺ αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἐγίνετο ἀκόμη βαρύτερον μὲ τὸ νερὸ ποῦ ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὰ σανίδια του ποῦ ἔχασκαν, ἀκριβῶς ὅπως ἀπὸ τὸ τρυπητὸ τῆς Μαριγούλας, τῆς μαγείρισσας.

Καὶ ὅμως, αὐτὸ τὸ σεβάσμιον σκάφος πολὺν καιρὸν ἐχόρταινε τὰς ναυτικὰς ὀρέξεις μας· λέγω «μας», διότι, ἂν καὶ εἶχεν ὡς μόνον του ἐλατήριον τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἄσκησιν καὶ τὴν κίνησιν, ὁ Ἰάκωβος ἦτο τόσον μανιώδης ἐραστὴς τῶν λεμβοδρομιῶν, ὅσον κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Γιώργη, ἀφοῦ ὁ Ἰάκωβος εὕρισκε καλὸν νὰ λεμβοδρομῇ, τὸ εὕρισκε καλὸν καὶ αὐτός, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο ποῦ εὕρισκε καλὸν ὁ Ἰάκωβος,—ἔκτος ἀπὸ τὴν μελέτην.

Ἡ Μαρία-Ρόζα, καὶ αὐτή, ἀγαποῦσε πραγματικῶς τὸν περίπατον μὲ τὴν βάρκαν, καὶ τακτικὰ ἤρχετο μαζί μας, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τοὺς θρήνους καὶ ὀδυρμοὺς τῆς Μὶς Ρεβέκκας. Καὶ ὅμως ὁ τρόπος, ὁ κατ' ἀνάγκην φρόνιμος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπροχωροῦσαμεν, ἔπρεπε νὰ μὴν ἀνησυχῇ διόλου τὴν ἀξιοσέβαστον Μὶς· διότι, διὰ νὰ κάμωμεν ἑκατὸν μέτρα, ἐχρειαζόμεθα περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν, καὶ ὅταν ἀκόμα ἐβοηθοῦσεν ἡ Μαρία-Ρόζα, ἡ ὁποία δὲν ἐβίσταζε νὰ σκουντᾷ μὲ τὰ μικροκαμωμένα χεράκια της τὸ δεύτερον κοντάρι, ποῦ ἐκρατοῦσεν ὁ Γιώργης.

Ἡ ἐξαδέλφη μου Μαρία-Ρόζα ἦτο τὸ θέλκτικώτερον κορίτσι τοῦ κόσμου: ὁλόξανθο, ροδοκόκκινο, ὅλο χαμογέλια, μὲ εὐθυμίαν γαλιάνδρας, μὲ ἀφοβίαν μικροῦ μάγκα. Δὲν ἐγίνετο καλὸ παιγνίδι χωρὶς αὐτήν.

Ἤμεθα λιγάκι ἄδικοι διὰ τὴν Φρανσίναν, ἡ ὁποία δὲν μᾶς ἤρεσε πολύ, μ' ὅλην τὴν καλωσύνην της καὶ τὴν ἀγγελικήν ὑπομονήν της. Αὐτὴ ἦτο λεπτοκαμωμένη ἐκ φύσεως καὶ ὀνειροπόλος, τὰ δὲ ὑπὲρ τὸ δέον θορυβώδη παιγνίδια τὴν ἐτρόμαζαν, καὶ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς αὐτά, παρὰ διὰ ν' ἀναπληρώσῃ κάποιον ἀπόντα, ἢ διὰ νὰ μὴ μᾶς δυσαρεστήσῃ...

Ἀλλὰ ἡ κοινὴ μοῖρα, τὴν ὁποίαν ἔχουν πάντα τὰ κινούμενα, ἔστω καὶ εἰρηνικῶς, εἰς τὴν ξηρὰν ἢ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, δὲν ἐλησμόνησε τὸ παλαιὸν πέραμα· μετ' ὀλίγον αἱ φουχτιὲς τὸ στουπί, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπροσπαθούσαμεν νὰ ἐπουλώσωμεν τὰ ἀναρίθμητα τραύματά του, θὰ ἦσαν ἐντελῶς ἀνεπαρκεῖς. Καὶ τότε ἀκριβῶς μᾶς ἦλθεν ἡ ἔμπνευσις ν' ἀπευθυνθῶμεν εἰς τὸν παπποῦ μας, ὁ ὁποῖος σπανίως ἀντέτασσεν ἄρνησιν εἰς τὰ παρακάλια μας. Τῷ ἐξαπεστάλη λοιπὸν μία πρεσβεία, κάποιαν ἡμέραν ποῦ ἐγυρίσαμεν μουσκευμένοι ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα, διότι ἐμανουβράραμεν τὸ δυσήνιον σκάφος μας.

Ὁ Ἰάκωβος, ὡς πρωτότοκος, ἔλαβε τὸν λόγον, καί, διπλωματικώτατα, ἐφρόντισε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν αἴτησίν του διὰ τῆς Ραδεγόνδης, τοῦ μικροῦ ἀγγέλου τῆς οἰκογενείας.

Ὁ παπποῦς, ποῦ τοῦ ἐχαλάσαμεν τὸν γλυκὺν ὑπνάκον, ὅπου κάθε ἀπόγευμα τὸν ἐβύθιζεν ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐφημερίδων του, ἐδίστασε πρὸς στιγμήν... Ἐγὼ εἶχα ἕνα χτυποκάρδι!... Καὶ δὲν ἐκρατήθην, ἀλλὰ ἐπήδησα εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ λαμπροῦ μας παπποῦ, ὅταν τὸν ἤκουσα ἐπὶ τέλους ν' ἀπαντᾷ:

— Λοιπόν, Ἰακωβάκη μου, κλεισμένη ἡ συμφωνία μας· πάρε τὸ ἀπολυτήριόν σου, καὶ ἅμα τὸ πάρῃς τὸ χαρτί, σοῦ ἐπιτρέπω νὰ παραγγείλῃς διὰ λογαριασμόν μου τὴν βάρκα ποῦ ἐπιθυμεῖς... Ὅσο γιὰ σένα, Πετράκο μου, πρὶν σοῦ ἐπιτρέψω νὰ ριψοκινδυνεύσῃς πολὺ μακρὰ «στὴ θάλασσα τὴν ἄπιστη καὶ πικροκυματοῦσα»—ὅπως λέγει τὸ τραγοῦδι—ἀπαιτῶ νὰ μάθῃς νὰ κολυμβᾷς, ὅπως ὁ ἀδελφός σου καὶ τὰ ἐξαδέλφια σου...

* * * * * * * *

Ὁ Ἰάκωβος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ λύκειον, μαζὶ μὲ τὸν Γιώργη· ἐγώ, ὡς μικρός, ἐπήγαινα εἰς τὸ ἰδιωτικὸν σχολεῖον, τὸ ὁποῖον διηύθυνεν ὁ κ. Βαλέριος, ἄνθρωπος «ἔχει πολὺ αὐστηρός, ἀλλὰ δίκαιος», τὸν ὁποῖον ὑποκτεύομαι ὅτι ἦτο ἔνοχος ἐγκληματικῆς ἐπιεικείας ἀπέναντί μου· διότι, ἂν καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ὁ ἀδελφός μου ἐξηκολούθησε νὰ ἀριστεύῃ, ἡ φελαλήθεια μὲ ἀναγκάζει νὰ ὁμολογήσω ὅτι, ἐμὲ δὲν ἔπαυσε νὰ μὲ πολιορκῇ ἡ πλέον δυσάρεστος ἀφῃρημάδα. Ἀντὶ νὰ μελετῶ ὅπως πρέπει τὸν Βιργίλιον καὶ νὰ προσέχω εἰς τὰ μαθηματικά μου, ἐθύμονα καὶ ὑβρίζα τὸ ἐπίμονον ψύχος, ποῦ δὲν μ' ἄφινε νὰ γυμνασθῶ εἰς τὲς ἁπλωτὲς καὶ τὸ πλέξιμο, ποῦ ἀπαιτοῦσεν ὁ παπποῦς μου.

Ὅταν ἤλθεν ἡ ζέστη, φαντάζεσθε μὲ τί ζέσιν κατεγινόμην τὰς ἑορτὰς νὰ κερδίσω τὸν χαμένον καιρόν!

Εἰς τὴν ἀρχήν, ὁ παπποῦς μ' ἔδενε ἀπὸ τὴν μέσην μ' ἕνα μακρὺ σχοινί, δεμένο εἰς τὸν κρίκον τῆς γυμναστικῆς μου ζώνης, καὶ μ' ἔκαμνε νὰ πέφτω ἀποφασιστικῶς εἰς τὰ βαθυὰ νερά. Ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις μάλιστα ἦτο παραπολὺ δυσάρεστος· ἐτσαλαβούτηξα μέσα στὰ νερά, σὰν πάππια, τυφλωμένος, ζαλισμένος, πνιγμένος ἀπὸ τὰ γκλοῦγκλοῦ ποῦ ἔκαμνα... Ἀλλά, μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ ἐπάθλου ποῦ μ' ἐπερίμενε, γρήγορα ἐνίκησα ὅλας τὰς δυσκολίας καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἑβδομάδας, ἤμουν εἰς θέσιν νὰ κολυμβῶ σὰν ψάρι.

Ἔμενε τώρα νὰ ἐκπληρωθῇ καὶ ὁ ἀπαραίτητος ὅρος: νὰ πάρῃ ὁ Ἰάκωβος τὸ ἀπολυτήριόν του.

Ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του, εἰς τὰς ἐξετάσεις, ὁ καϊμένος Ἰακωβάκης· δὲν τὰ ἔχασεν ὅμως. Καὶ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξηγοῦσε τὰ δυσκολώτερα κείμενα ἦτο τόσον ἔξοχος, ὥστε ἡ ἐπιτυχία του ἦτο ἀσφαλεστάτη.

Καί, ὅταν ἐπὶ τέλους ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἀποτελέσματα καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων ἀπολυτηριούχων εἶδα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ «Ἰακώβου Λατερριὲρ» φαντάζεσθε πλέον τὴν χαράν μου.

Ἤμουν εὐτυχὴς καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσα τρομερά, καὶ—ἄσχημο πρᾶγμα ὁ ἐγωϊσμός, ἀλλὰ ποῖος δὲν τὸν ἔχει;—διότι ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ πόθοι μου.

Ὁ Ἰούλιος ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος, ὅταν ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τὸ Παρίσι· δὲν ἐμείναμεν εἰς τὸ κτῆμα παρὰ ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ φιλήσωμεν ὅλην τὴν οἰκογένειαν, καὶ ἐφύγαμεν ἀμέσως διὰ τὴν Ρουαγιάν, ὅπου ἔμελλε νὰ ναυπηγηθῇ ἡ βάρκα, τὴν ὁποίαν τόσον ἐνδόξως ἐκερδήσαμεν. Ἦτο ἐκεῖ ἕνας ναυπηγός, καὶ εἰς τὸ ναυπηγεῖον του κέλητες, φαλαινίδες, ἄκατοι καὶ κόττερα ἦσαν πάντοτε παρατεταγμένα εἰς πυκνὴν τάξιν. Ἐλέγετο Ζιράρ καὶ μᾶς ἐγνώριζεν ἀπὸ πολὺν καιρόν, τὸν Ἰάκωβον, τὸν Γιώργη καὶ ἐμέ· ποτὲ δὲν ἐλείπαμεν, ἅμα ἐφθάναμεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον, νὰ πηγαίνωμεν καὶ νὰ κάμνωμεν τὸν περίπατόν μας ἀνάμεσα εἰς τὰ νεωλκεῖά του.

Εἰς τὸ ναυπηγεῖόν του λοιπὸν ἐπήγαμεν ἐν σώματι, παρασύροντες τὸν παπποῦ καὶ τὴν Μαρία-Ρόζαν, διὰ νὰ συμφωνήσωμεν τὴν τιμὴν τῆς ναυπηγήσεως, νὰ ἐκλέξωμεν τὸ σχῆμα, νὰ συζητήσωμεν τὰς λεπτομερείας.

Μᾶς ἐχρειάζετο μία λέμβος πολὺ ἐλαφρά, διότι ὁ μικρὸς μας ποταμός, ἡ Σώνη, εἶνε στολισμένος ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ νερομύλους ποῦ τὸν φράζουν, καὶ ἡμεῖς ἐσκοπεύαμεν νὰ μὴ περιορισθῶμεν μόνον εἰς τὸ μικρὸ διάστημα ποῦ εἶνε ἐλεύθερον ἐμπρὸς εἰς τὸ Μαὶν-Ροῦ, ἀλλὰ νὰ προεκτείνωμεν μακρύτερα τὰς ἐξερευνήσεις μας, ὑπερπηδῶντες ποταμοφράκτας καὶ ποταμόκλειθρα. Μᾶς ἐχρειάζετο λοιπὸν μία λέμβος, τὴν ὁποίαν νὰ σηκόνωμεν μόνοι μας καὶ νὰ τὴν μεταφέρωμεν ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ ποταμοφράκτου εἰς τὴν ἄλλην, καὶ τοιούτου εἴδους λέμβον ἐσυμφωνήσαμεν.

Παρηκολουθήσαμεν μὲ ἀγωνιῶδες ἐνδιαφέρον τὴν ναυπήγησιν καὶ τὴν διασκευὴν τοῦ σκάφους μας. Πρωΐ καὶ βράδυ ἐτρέχαμεν εἰς τὸ ναυπηγεῖον, διὰ νὰ ἐξακριβόνωμεν τὰς προόδους της. Ἐπὶ τέλους, ἡ κατασκευή της ἐτελείωσεν· ἔπρεπε νὰ τῆς εὕρωμεν ὄνομα, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ τὴν βαπτίσωμεν *Φοιτήτριαν*, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀπολυτηρίου, μὲ τὸ ὁποῖον τὴν ἐκέρδησεν ὁ Ἰάκωβος καὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγραφῇ καὶ αὐτὸς φοιτητής.

Μετ' ὀλίγον ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὴν Ρουαγιὰν διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Μαὶν-Ροῦ, ἀλλὰ ἀφοῦ πρῶτα ἐβεβαιώθημεν ὅτι τὸ «πλοῖόν» μας ἀνεχώρει πάθημερόν. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο αὐτὸ νὰ ταξειδεύσῃ παρὰ μὲ τὰ φορτηγὰ τραῖνα, ἡμεῖς εἴχαμεν φθάσῃ πρὸ πολλοῦ μὲ τὸ ταχὺ τραῖνον, καὶ ἡ *Φοιτήτρια* ἐταξείδευεν ἀκόμη μὲ φρόνιμον βραδύτητα ἐπὶ τῶν ἀδηρῶν τροχιῶν,—πρᾶγμα ταπεινωτικώτατον διὰ σκάφος!

Δι' αὐτό, τί στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἀνεδόθη, ἐκείνην τὴν Κυριακήν, ὅταν ὁ Μαρῖνος, ὁ ὑπηρέτης τοῦ κτήματος, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ Μοσμάκ, μᾶς ἐπληροφόρησεν ὅτι εἶδεν εἰς τὸν σταθμὸν «κάποια μηχανή, ποῦ βέβαια θὰ εἶνε τὸ καράβι τῶν κυρίων...»

(Ἕπεται συνέχεια) **ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ**

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Μ. Δαμπεργιέρ].

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

„ΤΟΥ ΒΙΝΚΑΣ!"

Ἀγαπητοί μου,

ΜΕΤΑξὺ τῶν θεατρικῶν προγραμμάτων μὲ τοὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους τίτλους τὰ ὁποῖα σᾶς σταματοῦν ὅταν περνᾶτε τὴν ὁδὸν Σταδίου, θὰ ἐκίνησε βέβαια αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὴν προσοχήν σας καὶ τὴν ἀπορίαν σας ὁ παράξοξος τίτλος ΤΟΥ ΒΙΝΚΑΣ εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ Παλαιοῦ Βαριετέ, ὅπου παίζει ὁ θίασος τοῦ κ. Οἰκονόμου μὲ τὴν δεσποινίδα Μαρίκαν Κοτοπούλη, τὴν ἔξοχον πρωταγωνίστριαν.

«Τοῦ Βίνκας;... Τίνος Βίνκας;» θὰ εἴπατε καὶ σεῖς, ὅπως τὸ εἶπαν πολλοὶ ἄλλοι, ποῦ δὲν ἤξευραν ὅτι αἱ λέξεις αὐταὶ εἶνε λατινικαί, γραμμέναι μὲ ἑλληνικὰ στοιχεῖα. Τὸ vincas τωόντι θὰ ἦτο λατινικὰ *Σὺ νίκα* — σὺ εἴθε νὰ νικᾷς—καὶ εἶνε ἡ κραυγὴ διὰ τῆς ὁποίας ἐχαιρέτιζαν οἱ Βυζαντινοὶ τοὺς Αὐτοκράτοράς των, τοὺς Καίσαρας καὶ τοὺς Στρατηγούς. Ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν μὲ τὸ σημερινὸν καὶ ἰδικόν μας «Ζήτω», καὶ ὅπως αὐτό, ἀντηχοῦσε τότε τὸ τοῦ *βίνκας* εἰς ὅλας τὰς ὑποδοχάς, καὶ τὰς παρελάσεις, καὶ τοὺς θριάμβους, καὶ τὰς διαδηλώσεις. Καὶ εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου βυζαντινοῦ δράματος τοῦ ποιητοῦ Ἰωάννου Πολέμη, τὸ ὁποῖον παίζει κατ' αὐτὰς μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ὁ θίασος τοῦ κ. Οἰκονόμου.

Νὰ ἕνα ἔργον θεατρικόν, — καὶ ἴσως εἶνε τὸ μόνον ἀπ' ὅσα παίζονται τώρα,—τὸ ὁποῖον θὰ ἤθελα νὰ ἐβλέπατε καὶ σεῖς. Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν εἶνε τόσον εὔκολον δι' ὅλους, θὰ σᾶς διηγηθῶ ἐδῶ μὲ λίγα λόγια τὴν ὑπόθεσιν.

Ἥρως τοῦ δράματος εἶνε ὁ Βελισάριος, ὁ διάσημος στρατηγὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ὁ λαμπρύνας τὴν μακρὰν βασιλείαν του μὲ σειρὰν ἐνδόξων νικῶν. Γέρων τώρα πλέον, ἐφησυχάζει εἰς τὸ Βυζάντιον ἀπολαμβάνων τοὺς καρποὺς τῶν ἔργων του, ὑπέρπλουτος, λατρευόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἀλλ' οἱ αὐλικοὶ τὸν φθονοῦν καὶ τὸν ὑποβλέπουν διὰ τὰ πλούτη του καὶ τὴν δόξαν του· ἐπὶ τέλους δὲ μερικοὶ ἐξ αὐτῶν καταστρώνουν καταχθόνιον σχέδιον ἐξοντώσεως, τὸ ὁποῖον ἐπιτυγχάνει. Κατηγοροῦν δηλαδὴ τὸν Βελισάριον εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ὡς ἀρχισυνωμότην, σκοποῦντα δῆθεν τὰ φονεύσῃ τὸν Ἰουστινιανὸν διὰ νὰ καταλάβῃ αὐτὸς τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου, παρουσιάζουν πλαστογραφημένην ἐπιστολήν του, διὰ τῆς ὁποίας πιστοποιεῖται ἡ ἐνοχή, πείθουν τὸν φιλόπτωχον Ἰουστινιανὸν καὶ κατορθώνουν ὥστε νὰ διαταχθῇ ἡ σύλληψις καὶ ἡ φυλάκισις τοῦ στρατηγοῦ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ Αὐτοκράτωρ ἀρχίζει νὰ κλονίζεται, νὰ μετανοῇ· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Βελισάριός του τὸν προδίδει, καὶ εἶνε διατεθειμένος νὰ διατάξῃ τὴν ἀποφυλάκισίν του. Τότε οἱ αὐλικοὶ συμπληρώνουν τὴν μηχανορραφίαν των, προσθέτοντες εἰς τὰς συκοφαντίας των καὶ ἄλλας: ὅτι δηλαδὴ ὁ Βελισάριος ὕβριζε καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ὑβρίζῃ ὄχι μόνον τὸν Ἰουστινιανόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν μνήμην τῆς συζύγου του Θεοδώρας. Ὁ Ἰουστινιανός, ὁ ὁποῖος λατρεύει τὴν ἀποθαμένην Αὐτοκράτειραν, γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ διατάσει ἀμέσως νὰ τυφλωθῇ ὁ Βελισάριος, νὰ δημευθοῦν ὅλα του τὰ πλούτη, καὶ ν' ἀπολυθῇ πτωχὸς καὶ τυφλὸς διὰ νὰ τὸν ἰδῇ ὅπως τοῦ ἀξίζει — ζητιάνος εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Βυζαντίου καὶ παίγνιον τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε τὸν ἀποθέωνε...

Ἡ διαταγὴ ἐκτελεῖται καὶ ἰδοὺ ὁ Βελισάριος ἀπὸ τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης εἰς τὸ βάραθρον τῆς δυστυχίας. Νέος Οἰδίπους, ὁδηγεῖται τυφλὸς ὑπὸ τῆς θυγατρός του Ἰωαννίνας καὶ ἐπαιτεῖ. Μὴ θέλων νὰ ζητήσῃ περίθαλψιν εἰς τὸ Βυζάντιον, ὅπου ἔχει ἀκόμη ὀλίγους φίλους, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐκθέσῃ εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Αὐτοκράτορος, φεύγει καὶ περιπλανᾶται εἰς τὰς ἐπαρχίας. Οὕτω φθάνει εἰς τὴν Γαλατίαν, ὅπου συναντᾶται μὲ τὸν Γελίμερ, τὸν πρῶην βασιλέα τῶν Βανδάλων, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε εἶχε νικήσῃ καὶ ὁδηγήσῃ αἰχμάλωτον πρὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἡ συνάντησις αὐτὴ εἶνε συγκινητικωτάτη. Ὁ Γελίμερ, χάρις εἰς τὴν καλωσύνην τοῦ Βελισαρίου ὁ ὁποῖος ἐμεσίτευσεν εἰς τὸν Ἰουστινιανόν, ἔχει τώρα ἀντὶ τοῦ θρόνου του ἕνα κτῆμα, τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖ μόνος του, καὶ τὸν τίτλον τοῦ Πατρικίου. Εἰς τὸ κτῆμα αὐτὸ ἔρχεται ὁ Βελισάριος κατὰ τύχην, ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς θυγατρός του. Ποῦ νὰ φανταστῇ ὁ Γελίμερ ὅτι ὁ τυφλὸς καὶ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος ἐπαίτης εἶνε ὁ μέγας καὶ ἔνδοξος Βελισάριος, ὁ νικητής του! Ἡ Ἰωαννίνα, μανθάνουσα ὅτι τὸ κτῆμα ἐκεῖνο εἶνε τοῦ Γελίμερ, φοβεῖται ἐκδίκησιν καὶ θέλει νὰ φύγουν ἀγνώριστοι. Ἀλλ' ὁ Γελίμερ ἀγαπᾷ καὶ εὐγνωμονεῖ τὸν Βελισάριον, ποῦ τοῦ εἶχε δείξῃ τότε τόσην καλωσύνην, καὶ μολονότι ἠττημένον τὸν μετεχειρίσθη μὲ τόσον σεβασμόν. Καὶ ὁ Βελισάριος, ἀκούσας τοῦτο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἐκπτώτου βασι-

λέως, ἀποκαλύπτεται. Ποία ἀναγνώρισις!

Ἡ ἔκπληξις τοῦ Γελίμερ, βλέποντος εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν τὸν Βελισάριον, εἶνε ἀπερίγραπτος. Καὶ ὅταν μανθάνῃ ὅτι συκοφαντίαι *φίλων* τὸν κατέστρεψαν, ἀναλαμβάνει αὐτός, ὁ ἐχθρός, νὰ τὰς διαλύσῃ. Ἀναχωρεῖ μαζί μὲ τὸν Βελισάριον, φθάνει εἰς τὸ Βυζάντιον, παρουσιάζεται πρὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τὸν διαβεβαιώνει ὅτι ὁ Βελισάριος ὑπῆρξε πάντοτε καὶ εἶνε ἀκόμη ὁ στενώτερός του φίλος, καὶ ζητεῖ τὴν χάριν του. Συγχρόνως ἡ πλεκτάνη ἀποκαλύπτεται, διότι ὁ πλαστογραφήσας τὴν ἐνοχοποιητικὴν ἐπιστολὴν ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του. Πόσον μεγάλη εἶνε ἡ μετάνοια τοῦ Ἰουστινιανοῦ! Ἐκδύεται τὴν πορφύραν καὶ τὸ στέμμα, καὶ ταπεινός, γονυπετεῖ πρὸ τοῦ Βελισαρίου καὶ τοῦ ζητεῖ συγγνώμην... Ἀλλ' ὁ γέρων Βελισάριος, ἐξηντλημένος πλέον ἀπὸ τὰς τόσας κακουχίας, ἀσθενής, ἑτοιμοθάνατος, δὲν ἀντέχει εἰς τὴν τελευταίαν συγκίνησιν, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πίπτει καὶ ἐκπνέει εἰς αὐτὸ τὸ *προτεμένισμα*, εἰς τὸν πρόδρομον τῶν ἀνακτόρων, εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ ὁποίου εἶνε ζωγραφισμένοι οἱ θριαμβοί του, ὅλη του ἡ δόξα!...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἱστορικοῦ δράματος τοῦ κ. Πολέμη, τὸ ὁποῖον παίζεται εἰς τὸ Π. Βαριετέ. Μὲ τοὺς ὡραίους του στίχους, μὲ τὰς δυνατάς του σκηνάς, καὶ μὲ τὴν καλὴν ὑπόκρισιν τῶν ἠθοποιῶν, εἶνε μία ἀπόλαυσις, τὴν ὁποίαν, ἂν σᾶς ἐδίδετο εὐκαιρία, δὲν θὰ ἤθελα νὰ χάσετε.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια).

Κανεὶς δὲν τοὺς παρεξήγησε. Μόνη ἡ λαίδη Στάγχωπ ἐσκέφθη ὅτι ἡ καρδοῦλα μιᾶς καλῆς κόρης θὰ ἐκτυποῦσε σφοδρότατα μὲ τὸν ἐρχομὸν τῶν δύο νέων. Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον, ἀφοῦ καὶ ἡ κυρία Τερνάν, ἡ ὁποία ἀπὸ πολλοῦ ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τῆς κόρης της, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐννοήσῃ πρὸς ποῖον ἄλλον διηυθύνοντο μέρος ἀπὸ τὰ φιλιὰ τῆς Ἄννας πρὸς τὸν ἀδελφόν της. Ἴσως νὰ τὸ ἠννόησε καὶ ὁ Ἰάκωβος. Καὶ μόνος ὁ Οὐίλ ἔμεινε τυφλός, νομίζων ὅτι ὅλη ἡ συγκίνησις τῆς ἀδελφῆς του ἦτο δι' αὐτὸν καὶ μόνον...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐπέρασαν ἀρκετὰ χρόνια.

Ἡ κυρία Τερνὰν καὶ ἡ Ἄννα δὲν κατοικοῦν πλέον εἰς τὴν Οὐτακαμόνδην. Ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφιξιν τῶν δύο νέων εἰς τὴν Μαδράς. Ὁ Σουρκοὺφ προσεφέρθη νὰ τὰς φέρῃ ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ἡ πτωχὴ μητέρα, ἡ ὁποία δὲν εὕρισκε πλέον τὴν ψυχικὴν καρτερίαν νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸν υἱόν της, ἀπεφάσισε νὰ τὸν συνοδεύσῃ, καὶ ἐδέχθη αὐτὴν τὴν πρότασιν.

Ἦτο ἄλλως τε ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ Γουλιέλμος διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰς σπουδάς του καὶ νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὴν Ναυτικὴν Σχολήν, ὅπου τὸν παρώτρυνεν ἡ φιλοδοξία του νὰ εἰσέλθῃ.

Ὅσον διὰ τὴν Ἄνναν, περιττὸν νὰ εἴπωμεν πόσον ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐπανέβλεπε τὴν Γαλλίαν, ἡνωμένη μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐταξείδευε μὲ τὴν συντροφίαν ἐκείνην, ἦτο προωρισμένη νὰ τῆς ἀρέσῃ. Τὴν ἐδέχθη λοιπὸν μὲ ἀληθινὴν χαράν.

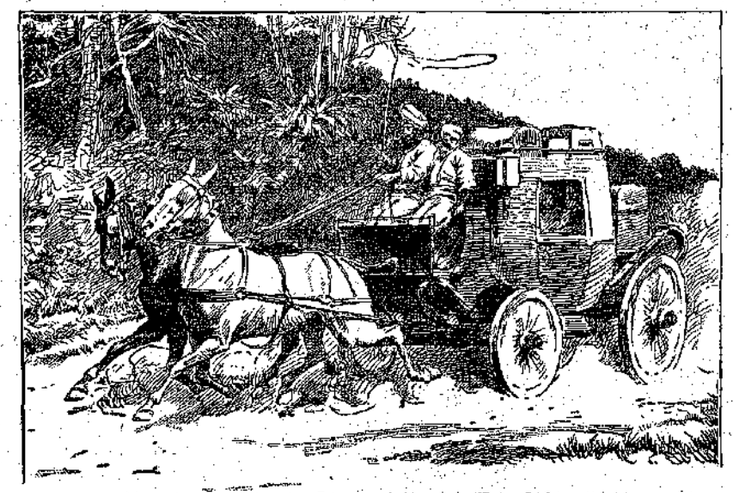

«Ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Οὐτακαμόνδην...» (Σελ. 248, στ. γ'.)

Ἐν τούτοις ἡ ἀναχώρησις δὲν ἔγινε χωρὶς συγκινήσεις. Δὲν φεύγει κανεὶς ἀπὸ τόπον ὅπου ἔζησε τόσον καιρὸν, ἀπὸ τὸ σπίτι ὅπου ἔκλαυσε καὶ προσηυχήθη, ὅπου ἐγέλασε καὶ εἶδεν ὥρας εὐτυχίας, χωρὶς νὰ τοῦ σφιχθῇ ἡ καρδία. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο ν' ἀποχαιρετίσουν, διὰ παντὸς ἴσως, αὐτὴν τὴν στέγην, ἡ ὁποία τόσον καιρὸν τοὺς εἶχε στεγάσῃ, αὐτὸν τὸν κῆπον, ὅπου ἡ κυρία Τερνὰν εἶχε περιφέρῃ τὴν μελαχολίαν της καὶ ἡ Ἄννα τὰ νεανικά της ὄνειρα, αὐτοὺς τοὺς ὑπηρέτας, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἦσαν ἀφωσιωμένοι καὶ ἔκλαιαν, δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια των.

—Καλὴν ἀντάμωσιν ἔλεγεν ἡ Ἄννα, ἡ ὁποία ἦτο νέα.

— Ἔχετε γειά! ἔλεγεν ἡ μητέρα της ἡ ὁποία παντοῦ ἔρριπτε τὸ βλέμμα της, διὰ νὰ συμπαραλάβῃ ζωηροτέραν εἰς τὴν μνήμην της τὴν εἰκόνα τοῦ χλοεροῦ ἐρημητηρίου των, τὸ ὁποῖον καὶ αἱ δύο εἶχαν ἀγαπήσῃ.

Ὁ Κλαβαγιὰν καὶ ὁ Οὐίλ, οἱ ὁποῖοι ἔβλεπαν, γεμάτοι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ συγκίνησιν, τὴν λύπην των, ἠναγκάσθησαν νὰ παρέμβουν διὰ νὰ τὰς ἀναγκάσουν ν' ἀναχωρήσουν.

Ἓν ἀκόμη τελευταῖον βλέμμα, μίαν ἀκόμη χειρονομίαν ἀποχαιρετισμοῦ, καὶ ἔξαφνα, εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, τὰ πάντα ἐξαφανίζονται. Ἡ ἅμαξα τροχάζει τώρα πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἰρλανδοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του.

Ὦ! αὐτὸς ὁ δρόμος! πόσας φορὰς δὲν τὸν ἔχουν διατρέξῃ πεζῇ ἢ ἔφιπποι, διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν κατοικίαν τῶν φίλων των. Καὶ ἰδοὺ τώρα ἡ Ἄννα, ἡ ὁποία ἔχει κάμῃ πολὺ συχνὰ ἔφιππος αὐτὸν τὸν περίπατον, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Φρὲδ ἢ τὸν Ἄλιξ, ἢ καὶ τὸν Σέσιλ, ἐνθυμεῖται τὴν περίφημον ἐκείνην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πρωτότοκος τῶν Ο' Δόνοβαν εἰς στιγὴν δυςθυμίας, τῇ εἶπε:

— Ἤσουν τόσο δὰ κοριστάκι τότε, καὶ ὁ κ. Κλαβαγιὰν ἠθέλησε νὰ γελάσῃ μαζί σου.

Αὐτὸς ὅμως δὲν τὴν ἐπερίπαιξεν. *Αὐτὸς* ἐπαγῆλθε. Καὶ τώρα ἔρχεται καὶ τὴν παίρνει διὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ἡ Ἄννα γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι εἶνε ἀκόμη παραπολὺ νέα διὰ ὑπανδρευθῇ, δὲν ἀμφιβάλλει ὅμως ὅτι αὐτὸ θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν καὶ εἶνε ἀποφασισμένη νὰ περιμείνῃ μὲ ὑπομονὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν...

Ὁ ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τοὺς φίλους των ἦτο ἀκόμη ὀδυνηρότερος.

Ἀγαποῦσαν ὅλοι, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τὰ ἐξ ἀγόρια, ἐκείνας τὰς δύο Γαλλίδας, ποῦ ἔφερναν εἰς τὸ σπίτι των τόσην χάριν καὶ τόσον θέλγητρον, τὴν γλυκεῖαν οἰκειότητα καὶ πολλάκις τὴν εὐθυμίαν.

(Ἕπεται τὸ τέλος) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέτρου Μαῖλ.)

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Η ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΤΣΟΚΟΛΑΤΑ

Εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον, ὅπου εἶνε ἐσωτερικὴ ἡ Μπεμπέκα, ὅταν ἔλθῃ τὸ Πάσχα, κάμνουν εἰς τὰ κορίτσια, ποῦ μένουν εἰς τὸ σχολεῖον ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἕνα ὡραῖο παιγνίδι.

Κρύβουν εἰς τὸν κῆπον, μέσα στὲς μολόχες, στὰ χορταράκια καὶ ὀτὰ λουλούδια, τὰ κόκκινα αὐγὰ τοῦ Πάσχα. καὶ τὰ κορίτσια, τὸ ἀπόγευμα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν *Ἀγάπην*, ὅταν ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, σκορπίζονται εἰς τὸν κῆπον καὶ ψάχνουν νὰ εὕρουν τὰ κόκκινα αὐγά. Κάθε αὐγὸ εἶνε στολισμένο μὲ χρυσὲς καὶ χρωματιστὲς ζωγραφίτσες, καὶ ἔχει ἐπάνω ἀπὸ ἕνα

«Ἔχυσε τὸ φλυτζάνι...» (Σελ. 309, στ. α'.)

ὡραῖον ρητὸν γραμμένον μὲ ἄσπρα γράμματα....

Ἀλλὰ τί ἔχει ἡ Μπεμπέκα σήμερα, ἡμέραν τοῦ Πάσχα—χρονιάρα μέρα! —καὶ εἶνε καστουφιασμένη; Οὔτε γυρίζει νὰ κυττάξῃ τὴν φιλενάδα της, τὴν Αἰλίκα, ποῦ πάντα δίπλα της κάθεται εἰς τὸ θρανίον, εἰς τὴν τάξιν, δίπλα της εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τὴν τραπεζαρίαν! Μὰ καὶ ἡ Αἰλίκα φαίνεται κακιωμένη κ' ἔχει μισογυρισμένη τὴν πλάτη στὴν Μπεμπέκα, καὶ οὔτε τὴν φωνάζει νὰ δοῦνε μαζὶ τὰς εἰκόνας στὸ μεγάλο χρυσὸ βιβλίο ποῦ κρατεῖ!

Ἡ Αἰλίκα, ἀπὸ ἀπροσεξίαν της, τὸ πρωΐ, ἀναποδογύρισε καὶ ἔχυσε τὸ φλυτζάνι τῆς Μπεμπέκας μὲ τὴν πασχαλινὴν τσοκολάτα μὲ γάλα, καὶ ἡ Μπεμπέκα ἐτίναξε τῆς Αἰλίκας μιὰ μπατσάρα—πασχαλινή! Τὸ ἀριστερὸ μάγουλο τῆς Αἰλίκας ἀκόμα εἶνε κόκκινο.

Εἶνε λοιπὸν τώρα μαλωμένες καὶ δὲν μιλιοῦνται· κατὰ βάθος ὅμως εἶνε λυπημένες ποῦ ἐμάλωσαν, διότι ἦσαν πολὺ ἀγαπημένες.

Ἡ ὑπερηφάνεια ὅμως, αὐτὸ τὸ κακὸ ἐλάττωμα ποῦ ἔχουν πολλὰ κοριτσάκια, δὲν τὲς ἀφίνει ν' ἀγαπήσουν πάλιν. Οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη δὲν θέλει νὰ «προσπέσῃ πρώτη».

Τὸ μεσημέρι, εἰς τὸ τραπέζι, ἡ Μπεμπέκα καμόνεται πὼς δὲν βλέπει τὴν Αἰλίκα καὶ πιάνει κουβέντα μὲ τὴν διπλανή της ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅμως, τὴν ὥραν τῆς Ἀγάπης, ὅταν λέγουν τὰ Εὐαγγέλια σὲ πολλὲς γλῶσσες, ἡ Μπεμπέκα στέκεται συλλογισμένη. Δύο φωνὲς ὁμιλοῦν μέσα της· ἡ φωνὴ τῆς ὑπερηφανείας λέγει:

— Φταίγει ἡ Αἰλίκα· ἂς ἤτανε προσεκτική...

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως:

— Ἡ Αἰλίκα ἐζήτησε νὰ σοῦ δώσῃ τὸ δικό της φλυτζάνι μὲ τὴν τσοκολάτα της, διὰ νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα της· ἐσὺ ὅμως τῆς ἐφέρθης σὰν κακὸ κορίτσι· θυμόνεις εὔκολα, καὶ τότε δὲν ξέρεις τί κάνεις, Μπεμπέκα!

Ἡ φωνὴ τῆς ὑπερηφανείας βουΐζει τότε σὰν μῦγα στ' αὐτιά της, καὶ σκεπάζει τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως:

— Ἡ Αἰλίκα ἔκαμε τὴν ἀρχήν· ἂν ἡ Αἰλίκα δὲν ἔρριχνε τὸ φλυτζάνι, ἡ Μπεμπέκα δὲν θὰ τῆς ἔδινε τὸν μπάτσο.

(Ἕπεται συνέχεια.) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια).

Εἰς τὸ μεγαλοπρεπέστατον ὅμως μαρμάρινον περιστύλιον τοῦ σπιτιοῦ εἶχαν ἐμφανισθῇ δύο ἄλλαι γυναῖκες. Πρώτη πρώτη ἡ κυρία Σούμανων, ἡ δασκάλισσα τῶν παιδιῶν, τὴν ὁποίαν, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, δὲν πρέπει νὰ φανταστῆτε μὲ τὸ μακρὺ γωνιῶδες πρόσωπον, τὰ μακρυὰ δόντια, τὰ μαβιὰ μαλλιὰ καὶ τὴν γυποειδῆ μύτην, ὅπως συνήθως ζωγραφίζονται αἱ Ἀγγλίδες ἢ Ἀμερικανίδες δασκάλες. Ἦτο μία γελαστὴ καὶ χαριτωμένη νέα, χήρα, μὲ καστανὰ μαλλιὰ καὶ μάτια ποῦ εἶχαν τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ, ἐνῷ αὐτὴ εἶχε τὴν ἀγάπην τῶν μαθητῶν της καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν κυρίων της.

«Ὤχ! τί τρομάρα.» (Σ. 309.)

Ἡ ἄλλη ποῦ ἐστέκετο δίπλα της, εἰς τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια, ἦτο μία μικροκαμωμένη καὶ νόστιμη Ἰαπωνεζοῦλα, μὲ ἀμυγδαλωτὰ μάτια, λοξὰ τραβηγμένα, ἡ ὁποία ἐλέγετο Λάϊ-Λά, ἀλλὰ τὴν εἶχαν βγάλῃ καὶ τὴν ἔλεγαν Ἠλιοπρόσωπη, διότι τὸ πρόσωπό της ἦτο σὰν χρυσωμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Αὐτὴ ἦτο ἕνα εἶδος οἰκονόμου, ἡ ὁποία ἦτο ἐπιφορτισμένη νὰ ὁδηγῇ καὶ νὰ διευθύνῃ τὰς ὑπηρετρίας τῆς *Ξυνηθρόσουπας*, καὶ εἶχε καὶ αὐτὴ ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν κυρίων της, οἱ ὁποῖοι μάλιστα τὴν ἀγαποῦσαν παρὰ πολύ.

Ἅμα μὲ εἶδαν ἡ κυρία Σούμανων καὶ ἡ Λάϊ-Λά, ἔβαλαν τὰ ξεφωνητὰ ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν των κ' ἔτρεξαν κοντά μου, διὰ νὰ μὲ ἰδοῦν καλλίτερα καὶ νὰ εὐχηθοῦν τὸ καλῶς-ὥρισες εἰς τὸν παλαιὸν φίλον τοῦ σπιτιοῦ, τὸν Θωμᾶν Στίκ.

Ὅλοι ἔχουν καταβῇ τώρα ἀπὸ τὸ ἁμάξι. Μὲ ξαναφιλοῦν, μὲ περικυκλόνουν... δίδουν ἐξηγήσεις εἰς τὴν δασκάλισσαν καὶ τὴν οἰκονόμον διὰ τὸν ἐρχομόν μου καὶ διὰ τὰ σπάνια προτερήματά μου. Νὰ τώρα καὶ ὁ Μπώμπυ-Μπώψ καὶ ἡ γυναῖκά του, ἡ Ἀσπροχιόνα, ποῦ εὑρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ πλησιάσουν καὶ αὐτοὶ μὲ τὲς μύτες τῶν ποδιῶν, ἀπὸ τὴν μεγάλην των περιέργειαν.

— Μπορεῖ ἔρθῃς, Ἀσπροχιόνα, λέγει ὁ ἀράπης στὴν ἀραπίνα του... ποπόταμος ἥμερος σὰν ἀρνί...

Ἀλλά, καθὼς βλέπω ἐκείνους τοὺς δύο μαύρους, κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί μὲ πιάνει. Ἡ ἀνάμνησις τῶν Νυὰμ-Νυὰμ μοῦ ἔρχεται εἰς τὸ πνεῦμά μου μ' ἕνα ἐξαφνικὸ ἄνομμα θυμοῦ. Ἀρχίζω νὰ κλωτσῶ, βγάζω ἕνα φοβερὸ φούγγρισμα καὶ σηκόνομαι ὀρθὸς σὰν νὰ ἤθελα νὰ ὁρμήσω ἐπάνω στοὺς δύο μαύρους.

Ὤχ! τί τρομάρα! Ἡ Ἀσπροχιόνα, μ' ἕνα οὐρλιασμα σὰν ἀλεποῦ, ποῦ πάνε νὰ τὴν σφάξουν στρέφει τὰ νῶτα καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια κατὰ τὸ σπίτι.

Ὁ ἄνδρας της κάμνει ἕνα ἅλμα δύο μέτρων εἰς τὸν ἀέρα, καὶ μὲ τὰ μάτια του πεταγμένα ἔξω περισσότερον ἀπὸ πρίν, γλυστρᾷ καὶ ξαπλώνεται προύμυτα, καταμεσῆς εἰς τὴν αὐλήν, ἐνῷ ἔσκουζε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν:

— Γιατί φεύγεις, Ἀσπροχιόνα; — ἀφοῦ λέω ἐσένα, ποπόταμος ὄχι κακός, σὰν ἥμερος μύρμηκας! δὲν φάει Ἀσπροχιόνα ποπόταμος!

Ὅλη ἡ οἰκογένεια Κορνρὸζ ἐκρατοῦσε τὰ πλευρά της ἀπὸ τὰ γέλια. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Ἦτο πραγματικῶς γιὰ γέλια:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Η ΞΥΝΗΘΡΟΣΟΥΠΑ.—Ο ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΣ

Ἡ Ξυνηθρόσουπα εἶνε τὸ ἄπειρον περιφραγμένον μὲ τοίχους, παιδιά μου. Φαντασθῆτε ἕνα ἡγεμονικὸν πύργον, εἰς τὸ μέσον ἑνὸς πάρκου ἀπεράντου. Ἀλλὰ διατί αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτον ὄνομα τῆς Ξυνηθρόσουπας; Διότι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πάρκου, εἰς ἕνα μεγάλο λειβάδι, τρέχει ἕνας ποταμὸς διῃρημένος εἰς ἄπειρα φλύαρα ρυάκια, ὅπου πρασινίζουν τὰ φύλλα τῶν νυμφαιῶν καὶ τῶν ἄλλων ὑδροχαρῶν φυτῶν. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀνακάτωμα τῆς πρασινάδας καὶ τοῦ νεροῦ, τοῦ ὑγροῦ μὲ τὰ χόρτα, εἶχεν ἐμπνεύσει τὸν κ. Κορνρόζ.

— Μοιάζει σὰν χορτόσουπα μὲ ξυνῆθρες! εἶπε.

Καὶ ἔβγαλε τὸ κτῆμά του: Ξυνηθρόσουπα.

Τί ἀστεῖον ὄνομα δι' ἔπαυλιν!...

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῶν τοίχων ἁπλώνεται ἕνα δάσος μεγαλοπρεπέστατον· τὰ πρῶτα δένδρα του περικλείουν τὰς τρεῖς πλευρὰς τοῦ ὀρθογωνίου τετραπλεύρου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ πάρκον. Αὐτὸ εἶνε τὸ δάσος τῶν Κινκαζοῦ, καὶ ὀνομάζεται ἔτσι, διότι ἐκεῖ εὑρίσκονται πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μικρὰ καὶ ἀβλαβῆ νυκτόβια ἀναρριχητικὰ ζῳάκια, ποὺ κατοικοῦν ἰδίως εἰς τὴν Κεντρῴαν καὶ τὴν Νότιον Ἀμερικήν...

Ἐπέρασε ἕνας μῆνας ποὺ φιλοξενοῦμαι εἰς τὴν Ξυνηθρόσουπαν, τὸν ἀληθινὸν αὐτὸν παράδεισον τῶν καλοανατεθραμμένων ἱπποποτάμων. Καὶ μοῦ φέρονται ὅλοι—τολμῶ νὰ τὸ γράψω—σὰν ἀληθινὸ παιδὶ τοῦ σπιτιοῦ. Ἐπειδὴ εἶδαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι εἶμαι ἀνίκανος νὰ σπάσω τὸ παραμικρόν, ἔχω πλήρη ἐλευθερίαν, σὰν νὰ ἤμουν ἤμερος σκύλος· γυρίζω ὅπου μοῦ καπνίσῃ, μέσα στὸ πάρκο, μὲ τὸν ἀγαπητόν μου Κόκ-Λικο, ποὺ εἶνε καὶ αὐτὸς εὐτυχὴς ὅσον ἐγώ. Δὲν ἐγκαταλείπω σχεδὸν ποτὲ τοὺς μικρούς μου φίλους, τὴν Μάτζην καὶ τὸν Μπέν, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὸν πύργον μέσα, ὅπου, μ' ὅλα τὰ παρακάλια τῆς Μάτζης, ποὺ ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ μοῦ δείξῃ τὸ δωμάτιόν της, δὲν ἔγινε δυνατὸν ἀκόμη νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ ἡ εἴσοδος. Καὶ φυσικά· διότι δὲν τὸ βλέπω σωστό,—οὔτε σεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι, μικροί μου ἀναγνῶσται;—νὰ κουβαλιέται ἑνὸς κοτζὰμ ἱπποπόταμος εἰς τὸ σαλόνι καὶ εἰς τὴν τραπεζαρίαν!

Ἄλλως τε, τὰ μικρά μου ἀφεντικὰ δὲν μένουν σχεδὸν διόλου μέσα στὸν πύργον. Εἰς τὴν Ξυνηθρόσουπαν,—τὴν Ἐδὲμ αὐτήν,—ζοῦν ὅλοι σχεδὸν πάντοτε εἰς τὸ ὕπαιθρον.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τρεμιζώ.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

("Ἴδε τὴν προκηρύξιν φύλλ. 21, σελ. 168).

Παρετηρήθη ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον σπουδὴ τῆς Καλλιγραφίας ἀφομοιώνει τοὺς χαρακτῆρας τῶν μαθητῶν.

Πῶς τῶρα ἕνας διδάσκαλος καλλιγραφίας κατώρθωσε νὰφομοιώσῃ τόσον πολὺ τοὺς χαρακτῆρας κάποιων μαθητῶν του—καὶ συνδρομητῶν μου διαγωνιζομένων,—ὥστε νὰ γράφουν ὅλοι ἀπαράλλακτα, καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἴδιον χαρτί, μὲ τὸ ἴδιον μελάνι, καὶ ἴσως μὲ τὴν ἴδιαν πέννα,—αὐτὸ εἶνε μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἀφίνω εἰς τὴν εὐφυΐαν σας νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ... Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὑπὸ τοὺς ὅρους αὐτοὺς ἡ κρίσις θὰ ἦτο δυσκολωτάτη, ἂν—εὐτυχῶς—δὲν ὑπῆρχαν ἄλλοι συνδρομηταί, διαγωνιζόμενοι καὶ εἰς τὰς δύο τάξεις, καὶ γράφοντες καλλίτερα ἀπὸ διδάσκαλον καλλιγραφίας.

Παραδείγματος χάριν, ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων*. Αὐτὴ μοῦ ἔστειλε τὴν τελειοτέραν σελίδα Καλλιγραφίας. Σελίδα σωστήν, γεμάτην, καὶ ὄχι ὀλίγας μόνον λέξεις, ὅπως μερικοὶ ἄλλοι. Καὶ μὲ τὸ σύνηθες γράφιμον, μετρίου μεγέθους, κανονικόν, χωρὶς πολλὲς ζίφρες καὶ χωρὶς κοσμήματα — παρὰ μόνον εἰς τοὺς τίτλους, ποὺ δὲν πειράζει. Πραγματικῶς, ὁ διδάσκαλος τῆς καλλιγραφίας τῆς *Δουκίσσης τῶν Σαλώνων* ἦτο πολὺ καλός... Ἕνα μόνον δὲν ἐφρόντισε νὰ τῆς μάθῃ, καὶ αὐτὸ ἄς τὸ ἀκούσῃ ἀπὸ ἐμέ. Ὄχι μόνον αὐτή, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ δείχνουν τὴν ἰδίαν ἔλλειψιν: Πρόκειται περὶ τῶν τόνων. Οἱ τόνοι εἰς τὴν καλλιγραφίαν δὲν εἶνε κάτι ἀσήμαντον. Πρέπει νὰποτελοῦν ἁρμονικὸν σύνολον μὲ τὰ γράμματα εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκουν, νὰ εἶνε ὅλοι εἰς τὰς θέσεις των, εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος, καὶ νὰ ἔχουν τὸ ἴδιον πάχος καὶ τὸν ἴδιον ρυθμόν. Ἔξαφνα, οἱ τόνοι τῆς *Δουκίσσης τῶν Σαλώνων* ἔπρεπε νὰ εἶνε ὀλίγον παχύτεροι, μεγαλήτεροι, διὰ νὰ ταιριάζουν μὲ τὰ γράμματά της. Καὶ καλλίτερα βαλμένοι εἰς τὰς θέσεις των, διότι μερικοὶ φαίνονται νὰ φεύγουν σὰν νὰ τοὺς φυσᾷ ὁ ἀέρας.

Ἐπίσης καὶ τὸ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* εἶχε πολὺ ἀδυνάτους καὶ σχεδὸν ἀοράτους τοὺς τόνους του. Ἀλλὰ τοὺς ἐδυνάμωσα ἐπίτηδες, διὰ νὰ σᾶς δείξω αὐτὸ ποῦ λέγω. Κοιτάξετε τώρα τὶ διαφορὰ μεταξὺ τονισμοῦ καὶ τονισμοῦ. Καὶ πόσον θὰ ἐκέρδιζε τὸ γράψιμον τῆς *Δουκίσσης τῶν Σαλώνων*, ἂν εἶχε καλοὺς τόνους ὅπως τὸ ἄλλο.

Μεταξὺ τῶν Σελίδων εὑρέθησαν καὶ μερικαὶ γραμμέναι μὲ τὸ *σύνηθες* γράψιμον τῶν διαγωνιζομένων, χωρὶς προσπάθειαν καλλιγραφίας, χωρὶς κανόνα, χωρὶς *τέχνην*. Ὅσον συμπαθητικὰ καὶ ἂν ἦσαν πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ γραφίματα, δὲν ἠμποροῦσαν ὅμως νὰ ἔλθουν εἰς καλὴν θέσιν, διότι δὲν ἐπρόκειτο νὰ βραβευθῇ κοινὸν γράφιμον, καθημερινὸν οὔτως εἰπεῖν, ἀλλὰ Καλλιγραφία, δηλαδὴ ἔργον τέχνης μὲ κανόνας κτλ. Αὐτὰ ἄς τὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει των διὰ προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Ὀλίγας λέξεις θὰ σᾶς εἴπω ἀκόμη διὰ τὸν σκοπὸν τῆς Καλλιγραφίας. Ἀντιγράφοντες τὰ ὑποδείγματα τῶν διδασκάλων, ὑποτασσόμενοι εἰς τοὺς καλλιγραφικοὺς κανόνας, ἀναγκαζόμενοι νὰ γράφωμεν ρυθμικῶς καὶ κανονικῶς, εἰς τὸ Σχολεῖον, κάμνομεν βέβαια ἕνα κόπον. Ὁ κόπος αὐτὸς δὲν εἶνε ματαιος. Διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ρυθμίζομεν κάπως καὶ κανονίζομεν τὸν σύνθη μας χαρακτῆρα, τὸν κάμνομεν πλέον κομψὸν καὶ εὐαναγνωστον. Βεβαίως δὲν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ γράφωμεν πάντοτε καλλιγραφικῶς, ὅπως εἰς τὸ μάθημα τῆς Καλλιγραφίας. Ἀλλὰ τὸ μάθημα αὐτὸ δίδει καρπούς, βελτιώνει ἐν γένει τὸ γράψιμόν μας. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ περιφρονοῦμεν τὸ μάθημα τῆς Καλλιγραφίας, τάχα «ὡς καταδιδόζον τὸ μυαλὸ εἰς τὰ δόκτυλα», ὅπως λέγουν μερικοί. Οὔτε, διὰ τὸν ἴδιον λόγον, καὶ τοὺς Καλλιγραφικοὺς Διαγωνισμούς. Ἀφίνω τώρα τὴν χρησιμότητα τῆς καθαυτὸ Καλλιγραφίας εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, τὴν ὁποίαν βεβαίως γνωρίζετε. Διότι ὑπάρχουν πλείστα ἀπαγγέλματα εἰς τὰ ὁποῖα οἱ καλλιγράφοι προτιμῶνται. Τίποτε ἄλλο.

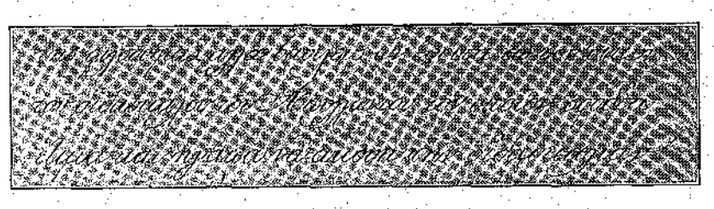

Δούκισσα τῶν Σαλώνων. Α' Βραβεῖον, Ἀνωτέρα Τάξις.

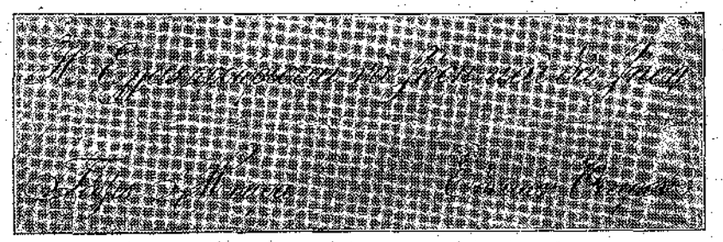

Ἐθνικὸν Ὄνειρον. Α' Βραβεῖον, Μικρὰ Τάξις.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (15 ἐτῶν καὶ ἄνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φάρος τῆς Προκονήσου* [8Ε].—*Παροδρόμος* [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος* [6Ε].—*Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας* [6Ε].—*Σπίρτο Μονάχο* [5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος.* — *Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς.*—*Ἑλληνικὸν Θέαρρος.* — *Δακρυσμένο Τριανταφύλλο.* — *Λάτρης τοῦ Ἀπείρου.*—*Ὑπὲρ Πατρίδος.*—*Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης.*—*Πλουσία Ἑλλάς.* — *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας.*—*Ἄφρα.*—*Ἀστὴρ τῆς Καισαρείας.*—*Δίμυλία Εἱμαρμένη.* — *Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα.* — *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων.*—*Ἀγνίβας ὁ Καρχηδόνιος*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Μαραμένη Γαζία.* — *Ἀμίμητος Γελωτοποιός.*—*Ἄλκιμος Νέστης.*—*Ἑσπερινὸς Ρομβασμός.* — *Αὔρα τοῦ Βερμίου.* — *Ἀχερουσία.*

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀσημένιο Κῦμα* [9Ε].—*Εὐυθρὸν Πρωσωπεῖον* [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα* [7Ε].—*Αὐτόνομος* [6Ε].—*Νεράϊδα τῶν Ἀγράφων* [5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Δικέφαλος Ἀετός.*—*Ψωμάκι.* — *Πολυθέλγητρος Νέστης.*—*Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας.*—*Λαφνοστεφὴς Σημαία.*—*Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον.*—*Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου.* — *Ἐθνικὸν Λάβαρον.* — *Ξανθὸ Διαβολάκι.* — *Μικρὸς Σουλιώτης.*—*Ὄνειρον τῆς Πατρίδος.*—*Νυμφαία τοῦ Νείλου.*—*Κιματοθραύστης τοῦ Εὐξείνου.*—*Αἰθέριον Πλάσμα.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ [ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Δροσολουσμένη Χρυσαυγή.*—*Ἰοστεφὴς Ἄστυ.*—*Ρεμβασμός.*—*Σημαία τοῦ Φωῦ.*—*Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας.* — *Θῦμα τοῦ Θόνου.* — *Ἑλληνικὸς Παιάν.* — *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός.*—*Κῦμα τοῦ Δῶν.*—*Ἐλευθέρα Ἑλλάς.*—*Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος.*—*Ἄμφ.*—*Πτερωτὸς Ἄγγελιαφόρος.*—*Σῆμα τῆς Ἀπαλάσσεως.* — *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς.* — *Τρέμουσα.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ υἱός.—Μπαμπᾶ, ὅταν ἔχουμε δύο πράγματα, δὲν πρέπει νὰ δίδομε τὸ ἕνα 'ς ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἔχει;

Ὁ πατήρ.—Μάλιστα.

Ὁ υἱός.—Ἔ, τότε, μπαμπᾶ, ἐσὺ ποὺ ἔχεις δύο φαβορίτες, γιατὶ δὲ μοῦ δίδεις τὴ μιὰ ποὺ δὲν ἔχω οὔτε μιαή;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ

***

Ἡ *Μιράντα* καὶ ὁ *Ἄριελ*, τὰ δύο ἀδελφάκια, μαλώνουν.

Ἄριελ.—Καὶ τολμᾷς νὰ λές πῶς εἶσαι ἔξυπνο κορίτσι, ἐνῷ ὁ ἀδελφός σου εἶναι ἕνας ἀνόητος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Δεκλωμάτου

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἡμῖν τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Ἰχαφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυτότητος. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

21.—Ὁ *Ἱππότης τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μοῦ συνιστᾷ σήμερον ἓν ἄπορον καὶ ἐπιμελὲς κοράσιον ἀπὸ τὴν Κρήτην, ποὺ ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ συνδρομήτριά μου. Ἐλπίζω ὅτι κάποιος θὰ τὸ ἐγγράψῃ.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὸν *Χειμωνιάτικον Ἥλιον*, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1901—1905 ἔλαβεν εἰς διαφόρους Διαγωνισμοὺς — Λύσεων, Ἀσκήσεων, Καλλιγραφίας, — Βραβεῖα καὶ Ἐπαίνους ἰσοδυναμοῦντα μὲ τὴν μονάδα. Ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τρεῖς τόμους τῆς δραχμῆς καὶ νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν.

Κάτι παράδοξον συμβαίνει εἰς τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*: Πρὶν πιάσῃ, λέγει, τὴν πέννα, νομίζει ὅτι δέκα σελίδες δὲν θὰ τοῦ ἀρκέσουν· τὴν ἔπιασε· Ἀμέσως χάνονται ὅλες του ἡ ἰδέες. Τὴν ἀφίνει; Ρρρρρρρρ—νὰ ἡ ἰδέες ποὺ ἐπιστρέφουν! Ἐν τούτοις—αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριον — πάντα κατορθώνει νὰ μοῦ γεμίζῃ τὴν κόλλα, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε . . . παρὰ τὰ ἐξυπνότερα πράγματα τοῦ κόσμου. Ἔτσι καὶ στὴ σημερινή του ἐπιστολὴ ποὺ νοσταλγεῖ μὲ τόση χάρι τὸν χειμῶνα.—Ποῦ θὰ πάῃ! θἄλθῃ κι' αὐτός! . . .

Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχε, μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς ἔμαθα τὸ δυστύχημα τοῦ ἀγαπητοῦ μας φίλου. Ἔλαβα τὰ τρία σου τετράδια, ἀλλὰ δὲν ἠῦρα ἐσώκλειστον τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, ὥστε μοῦ ὀφείλεις λεπτὰ 30. Καὶ σύ, *Ποιμενὶς Μυρτό*, διὰ τὸν ἴδιον λόγον, μοῦ ὀφείλεις λεπτὰ 20.

Ἡ *Ἑλληνικὴ Θεάστης*, ποὺ εἶνε τώρα εἰς τὸ Παρίσι, ἐπῆγεν εἰς τὸ θέατρον Σατλὲ (τὸ περίφημον διὰ τὰς δραματικάς του παραστάσεις) καὶ εἶδε τὸν «Μιχαὴλ Στρογγῶφ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ἀπὸ ἐκεῖ μοῦ στέλλει ἓν δελτάριον εἰκονογραφημένον μὲ μίαν σκηνὴν τοῦ δράματος καὶ μοῦ γράφει ὅτι δὲν φαντάζομαι τὶ ὡραῖα ποῦ ἦτο. Μὰ φαντάζομαι! Ἀφοῦ κ' ἐδῶ, εἰς τὸ Βασιλικόν, αἱ θεαματικαὶ παραστάσεις εἶνε ἔξοχοι, πόσῳ μᾶλλον εἰς τὸ Παρίσι!

Ὡραία ἡ ἰδέα σου, *Ἄπτερος Νίκη*, ἀλλ' ἀπραγματοποίητος. Ξεύρεις τί χρειάζεται διὰ νὰ γίνουν κουμπιὰ μὲ τὸ σῆμα τῆς Διαπλάσεως; Βασιλικὰ ἔξοδα! Εὐκολώτερον εἶνε νὰ τὰ κατασκευάσῃς μόνος σου—μολονότι καὶ αὐτὸ εἶνε ὀλίγον...ἀδύνατον. Ὥστε, ἴσως εἶχε δίκαιο ὁ ἄνεμος ποὺ σοῦ ἄρπαξε τὸ γράμμα.

Κατὰ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*—τὴν ὁποίαν στενοχωρεῖ τὸ ζήτημα τῶν ψευτοδιαγωνιζομένων,—αἰτία τοῦ κακοῦ εἶνε τὰ Εὔσημα. Χάριν τῶν Εὐσήμων καὶ μόνον, λέγει, καταδέχονται μερικοὶ νὰ καταφεύγουν εἰς τὸν δόλον καὶ νὰ μοῦ στέλλουν ὡς ἔργα των ἔργα ξένα. Ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* προφητεύει μάλιστα ὅτι ἂν προκηρύξω Διαγωνισμὸν Ραπτικῆς—τὸν ὁποῖον τὰ κορίτσια περιμένουν ἀνυπομόνως,—θὰ ἰδοῦμε τὸ παράδοξον νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸν καὶ ἀγόρια, χάριν τῶν Εὐσήμων. Πρέπει λοιπὸν νὰ καταργηθοῦν καὶ τὰ Εὔσημα τῶν Διαγωνισμῶν διὰ νὰ μετρασθῇ τὸ κακόν. Καὶ αὐτὸ θὰ κάμω· ἂν ἐξακολουθήσουν νὰ μοῦ στέλλουν ψευτικὰ ἔργα διὰ τοὺς Διαγωνισμούς, θὰ καταργήσω τὰ Εὔσημα ὅλως διόλου. Ὁ σκοπὸς τῶν Διαγωνισμῶν εἶνε ἄλλος καὶ κάθε τί ποῦ παραβλάπτει αὐτὸν τὸν σκοπόν, πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ μέσον.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σὲ ἰδῶ, *Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος*, ἂν, ὅπως σχεδιάζεις, ἔλθῃς τὸν Σεπτέμβριον εἰς τὰς Ἀθήνας. Τώρα, μόλις τελειώσουν τ' ἀποτελέσματα τῶν τρεχόντων Διαγωνισμῶν, θὰ προκηρυχθοῦν νέοι σωρηδόν. Αἱ ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας προτείνεις διὰ μέλλουσαν Κυριακήν, μοῦ ἤρεσαν πολύ, καὶ τὰ προπάντων ἡ πρώτη.

Τὸ βρῆκες, *Λευκοκύμαντε Αἰγιαλέ*: ὅλοι ἀμέσως ἐφιλοτιμήθησαν νὰ μοῦ στείλουν Παιδικὰ Πνεύματα ἔμμετρα. Ἀλλὰ ὀλίγοι—ἴσως κανεὶς—δὲν ἔστειλε τόσον ὡραῖα σὰν τὰ ἰδικά σου. Τὸ δὲ περιεργότερον εἶνε—ἄκουστε καὶ φρίξε,—ὅτι δύο Παιδικὰ Πνεύματα ποῦ μοῦ ἔστειλεν ὁ... ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός*, οὔτε συγκρίνονται μὲ τὰ πρῶτά του οὔτε θὰ δημοσιευθοῦν. Πῶς τὸ ἐξηγεῖς; Δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι τίποτε καλὸν δὲν γίνεται κατὰ παραγγελίαν καὶ διὰ τῆς βίας;

Μὰ δὲν κρατῶ κατάλογον τῶν ἐπιλήψιμων ψευδωνύμων, φίλοι *Α. Σ. Ρ.* καὶ *Ι. Γ. Α.* οὔτε ἐκείνων ποῦ τὰ ζητοῦν. Τότε ποῦ τὸ ἐζητήσατε αὐτό, εἰμπορεῖ νὰ εἶχα ἄλλας πληροφορίας, καὶ νὰ τὸ ἔκρινα ἐπιλήψιμον· ἐν τῷ μεταξὺ εἰμπορεῖ νὰ ἔμαθα ὅτι εἰς αὐτὰ δὲν δίδουν προσοχήν, καὶ ὅτι ἄλλα εἶνε τὰ ἐπιλήψιμα. Αὐτά, βλέπετε, ἐξαρτῶνται...ἀπὸ τὰς περιστάσεις.

Πολὺ μ' ἐφαίδρυνε ἡ ταυτόσημος διακοίνωσις τοῦ «Κράτους τῆς Φαιδρότητος», δηλαδὴ ἡ κοινὴ ἐπιστολὴ ὁμίλου φαιδρῶν συνδρομητῶν μου, οἱ ὁποῖοι μαζεύονται κάθεμέρα εἰς τὸ Φάληρον καὶ χαλοῦν τὸν κόσμον.

Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις, *Μαρίκα Κ. Χ;* Νὰ τὰ πιστεύσω; νὰ πιστεύσω ὅτι ἀπὸ 17 ἐτῶν ἔχεις τόσην ἀπογοήτευσιν καὶ μελαγχολίαν, καὶ δὲν γελᾷς, δὲν διασκεδάζεις, δὲν ἐργάζεσαι, δὲν τρῶς; καὶ θέλεις ν' ἀποθάνῃς; Ὄχι, ὄχι, δὲν τὰ πιστεύω· τὰ ἔγραψες διὰ νὰστειευθῇς. Περιμένω γράμμα σου μὲ ψευδώνυμον καὶ μὲ διάψευσιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. Ι.) Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Γέρω-Δῆμος*, α. (Δ—Χ, σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· χάρτην λύσεων ἔστειλα·) *Κοραλλιογενὴς Νῆσος*, κ. (Δ. Χ. ποῦ ἀπὸ τὸ πολὺ διάβασμα, μανθάνει τὰ φυλλάδιά μου ἀπ' ἔξω·) καὶ *Παλμὸς Μακεδονικῆς Καρδίας*, κ. (Δ. Α. Ρ. ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· τὰς καλλιτέρας εὐχάς μου διὰ τὰ γενέθλιά σου.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὸν *Μπερτόδουλον*, *Κροκόπεπλον Ἠὼ καὶ Χλόην*—ὁ *Γέρω Δῆμος* μὲ τὴν *Εἱμαρμένην*, *Νύκτα τῆς Καστέλλος*, *Ἄνθος Ἀνθέων*, *Δροσολουσμένην Χρυσαυγὴν* καὶ *Ἠλιόλουστον Πρωΐαν*—ὁ *Ἱππότης τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μὲ τὸ *Κάτσε Βρέστο*, *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας*, *Συρμανὴν Σανθούλαν*, *Γαλανόλευκην* καὶ *Ἰωάνναν Δάρκ*—ὁ *Αὐτόνομος* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*, *Ἄλκιμον Νεόνητα*, *Χλόην* καὶ *Χρυσαυγὴν*—ἡ *Γοργόφτερη Νίκη* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*, *Ζαππίδα*, *Ἰδιότροπον Σανθούλαν*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*—τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι* μὲ τὴν *Ζαππίδα Κρεβ.*

λην καὶ Ἑλληνίδα—ὁ Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας μὲ τὸν Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ξανθὸ Διαβολάκι καὶ Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου—ὁ Λάτρης τοῦ Ἀπείρου μὲ τὸν Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ξανθὸ Διαβολάκι καὶ Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου—ὁ Λευκοκύμαντος Αἰγιολὸς μὲ τὸ Διαβατικὸ Περιστεράκι, Εἱμαρμένην, Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου, Καρυάτιδα καὶ Ἑλληνικὸν Κάλλος—τὸ Πτερωτὸν Ὄνειρον μὲ τὸν Πρίγκηπα Σμάραγδον, Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν, Ἐσμεράλδαν καὶ Ἄγγελον Αὐγερινόν—ἡ Πρωτομαγιὰ μὲ τὸν Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας, Νόρμαν, Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν, Πτερωτὸν Ὄνειρον καὶ Γλυκεῖαν Ἑλλάδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Αὔραν τοῦ Πηλίου (ἰδιαιτέρα ἀπάντησις δὲν χρειάζεται· εἴμεθα σύμφωνοι καὶ περιμένω·) Κρόταλον (περιμένω νὰ ἰδρυθῇ ὁ Σύλλογός σας, ἐπισήμως διὰ νὰ τὸν ἀναγγείλω·) Ἱππότην τῶν Λευκῶν Ὀρέων (τὸ τραγουδάκι ὡραῖον· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) Παλιάτσον Μπελφαγκόρ (ἔστειλα· τί κρῖμα νὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ μὴ σὲ ἰδῶ!) Σιναχωμένον Ποντικὸν (ἔστειλα·) Ὀνειροπόλον Θυρεᾶτιν (ἐλπίζω ὅτι θὰ σᾶς στείλουν ἀργότερα· μερικοὶ ἔχουν συνήθειαν νὰ μὴ σπεύδουν...) Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης (ἔχει καλῶς·) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (δὲν ἀμιδάλλω ὅτι ἡ τυρόπητα θὰ ἐπέτυχε θαυμάσια, ἀφοῦ ἐβοήθησες καὶ σύ·) Ἀμίμητον Γελωτοποιόν (πολὺ καλά·) Πόθον τῶν Ἑλλήνων (ἔχεις δίκαιο, ἀλλὰ ὅλα θὰ γίνουν· ἔστειλα ἐκ νέου·) Αὐτόνομον (εὔχομαι πλήρη ἀνάρρωσιν εἰς τὴν μικρὰν ἀδελφήν σου· νὰ μοῦ φιλήσῃς τὰ μικρὰ ξαδελφάκια·) Γοργόφτερην Νίκην (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα πολὺ καλὰ στιχουργημένον, ἀλλὰ ἡ ἰδέα κοινοτάτη· κάμε κανὲν ἄλλο, πλέον πρωτότυπον·) Λάτρην τοῦ Ἀπείρου (εἰς τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς προσέχω μόνον — καὶ τοῦτο ὅσον εἶνε δυνατόν, — νὰ μὴ δώσω δύο φορὰς εἰς τὸν ἴδιον Α΄. Βραβεῖον· διὰ τὰ ἄλλα, δυστυχῶς δὲν εἶνε εὔκολον νὰ κρατῶ λογαριασμόν, ἐκτὸς ἐὰν ἱδρύσω ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου·) Λάσος Φοινίκων (σύμφωνοι καὶ περιμένω·) Ἀνείβαν τὸν Καρχηδόνιον (ἔστειλα·) Γλυκὸ Φιλάκι (σᾶς ἐξήγησα ἄλλη φορὰ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθοῦν ὅλα τὰ καλὰ Παιδ. Πνεύματα ποῦ μοῦ στέλλουν, ἀλλ' ὅτι ἐκλέγω διὰ κλήρου μεταξὺ τῶν καλλιτέρων· ὥστε παράπονα ἐδῶ δὲν χωροῦν·) Πτερωτὸν Ὄνειρον (ὦ, τί ὡραῖα ποῦ θὰ εἶνε εἰς τὸ βουνό, κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα!) Ἐθνικὸν Λάβαρον (καλά, δὲν θὰ εἴπω εἰς κανένα ὅτι εἶσαι φοβιτσάρης καὶ ὅτι ἐφοβήθηκες ἕνα φάντασμα τὸ ὁποῖον...ἦτο ἡ κατεργάρα ἡ ὑπηρέτριά σου·) Δαφνοστεφῆ Σημαίαν (ποῦ ἔκαμε τὸν κόσμον ἄνω κάτω ἅμα εἶδε τὸ βραβεῖόν της·) Πρωτομαγιὰν (ἔστειλα· μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐξοχικοῦ βίου σου·) Κότινον Στεφάνων (τὸ γραμματάκι σου ἐξυπνότατο· βλέπω ὅτι σιγὰ-σιγὰ μορφώνεσαι εἰς πρώτης τάξεως ἐπιστολογράφον·) Ψυχικὴν Τριακωμίαν (καλῶς ἦλθες ἀπὸ τὴν Αἴγιναν· ποτὲ θὰ σὲ ἰδῶ καὶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου; δυστυχῶς δὲν ἔχω τόπον νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις·) Ἄσπρο Κουνελάκι (τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὸν ἐρχομόν τοῦ μπαμπᾶ·) Ἄγγελον Αὐγερινόν (ποῦ μ' ἔκαμε νὰ σαστίσω μὲ μερικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ ταχυδρομείου·) Αὔραν τοῦ Βερμίου (ἴδε ἀνωτέρω τὶ λέγω περὶ Παιδ. Πνεύματος· τὸ Γλυκὸ Φιλάκι.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Αὐγούστου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν

„ΡΩΣΣΙΑ"

Ἀσφάλειαι: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θραύσεως ὑέλων.

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ὀκτωβρίου

(Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

492. Λεξίγριφος.

Θεὰς ἀσχημομούρης μέσα σὲ τρύπα χώνεται,
Κι' ἀμέσως μιὰ ὡραία Νεράϊδα φανερώνεται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροστεφανωμένου Κύματος

493. Στοιχειόγριφος.

Ἀθηναίου εὐπατρίδου ἂν τὴν μέση ἀφαιρέσῃς,
Κατοικίδιόν τι ζῷον παρευθὺς θὰ ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρχοντοπούλας τῶν Λευκῶν Ὀρέων

494. Ἀναγραμματισμός.

Στολίζω, φίλε, τοὺς ἀγρούς,
Ὡς ἔχω ἂν μ' ἀφίσῃς,
Σταλάζω δὲ εἰς σπλάγχνο σου,
Ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐδενὸς

495. Ἱππωσαϊκόν.

Ὁ Αἴολος, ὁ Ἄρης, κι' ὁ φοβερὸς ὁ Κρόνος,
Ὁ Ἥφαιστος ἀκόμη μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος,
Ἀπῶνα δίδουν γράμμα κι' ἀμέσως σχηματί-
[ζεται,
Ἄλλος θεὸς-μὰ ξένος-ποῦ βέβαια γνωρίζετε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεράϊδας τῶν Ἀγράφων.

496. Ρόμβος.

Κ
* * *
* * * * *
Κ * Υ * * Σ
* * * * *
* * *
Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαῖρε Λευθεριὰ

497. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ὀπτικὸν ἐργαλεῖον—Νῆσος=Φθόγγος + Πόλις ἑλληνική—Ἀριθμητικὸν=Φθόγγος + Ὀστρακόδερμον—Γράμμα=Μέλος.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων=Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀννίβα τοῦ Καρχηδονίου

498—502. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ παρεμβολῇ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσεδήποτε φοράς, μετοξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίσε πέντε λέξεις:

νστς-μξμτ-μλγ-σλρφ-ρλβσντ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι

503. Ἀκροστιχίδες Ἀκροστιχίδων

Τῶν λέξεων τοῦ Α΄ σωροῦ, τὰ μὲν ἀρχικὰ ἀποτελοῦν υἱὸν τοῦ Πριάμου, τὰ δὲ δεύτερα λίμνην τῆς Ἀσίας.—Τῶν λέξεων τοῦ Β΄ σωροῦ, τὰ μὲν ἀρχικὰ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ λόγου, τὰ δὲ δεύτερα ἤπειρον. — Τέλος, τῶν οὕτω σχηματισθησομένων τεσσάρων λέξεων, τὰ μὲν ἀρχικὰ ἀποτελοῦν πρόθεσιν, τὰ δὲ δεύτερα θεόν:

Α΄.)—1, Ἀρχαῖος ζωγράφος· 2, Ἔντομον· 3, Μέρος τοῦ σώματος· 4, Ἀρχαία πόλις διάσημος· 5, Ὁμοίως.

Β΄.)—1, Κριτὴς τοῦ Ἅδου· 2, Προφήτης· 3, Κριτὴς τοῦ Ἅδου· 4, Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου τῆς Πατρίδος

505. Γρῖφος.

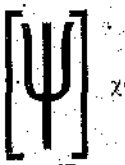

χος καὶ

τρι
τρι τρι
τρι τρι
τρι τρι
τρι τρι
τρι τρι
τρι τρι
τρι

φρὰν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαληρικοῦ Φλοίσβου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 30.

368. Μίασμα (μῖ, ἄσμα.)—369. Κλώθω-Κλωθώ:

370.
Θ Η Β Α Ι
Η Δ Ο Σ
Β Ο Η
Α Σ
Ι

371. Δίκαια δράσας συμμέχου τεύξει θεοῦ.—372. Μητριὰ (μῖ, τρία.)—373. Ὅταν τρέχῃ ἀστραπηδόν, (ἀστραπηδῶν.)—374—378. Τὰ ἀντίθετα εἶνε: Ἰσθμός, ὕπνος, λύπη, ἁπλοῦς, αἰδώς, ἐξ ὧν τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ε, Ρ: Εἰρμός, εὖρος, ὑπέρ, λεπρός, δέρας. — 379. ΓΕΡΜΑΝΙΑ (ΓΕΡρον, ΜΑκεδὼν, ΝΙκαια, Ἀνεμώνη.)—380. Τῇ ἀχαριστίᾳ ἕπεται ἡ ἀναισχυντία.—381. Ἡ Βιέννη εἶνε πόλις τῆς Αὐστρίας (Ἤβη-ἐν νιε ν' ἐπ' αλ-εἰς τ εἰς ἄρς-τρία ς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Κάμνων συλλογὴν εἰκονογραφημένων δελταρίων, παρακαλῶ εὐαρεστουμένους ὅπως μοὶ πέμψωσι. Βραβεύσω 5 τὰ ὡραιότερα. Δέχομαι ἀνεξαιρέτως. Ἰωάννης Μ. Πανταζῆς. Δέλβινον (Ἠπείρου) Μέσον Ἁγίων Σαράντα. *(5΄—169)*

Πληροφορῶ Ἐθνικὴν Ἀμυναν, ὅτι τὰ ἀρχικὰ αὐτῆς εἶνε Ε. Κ.—Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον. *(5΄—170).*

Εὐχαριστῶ μεγάλως εὐχηθέντας μοι ἐπὶ ἡμετέρᾳ ἑορτῇ.—Λάτρης τοῦ Ἀπείρου. Πρόεδρος «Νίκης». *(5΄—171)*

Παρακαλοῦνται θερμῶς ὁ Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν, Δικηγόρος τῆς «Νεολαίας, Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, Ἐκνθὸ Διαβολάκι, Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου νὰνταλλάξωσιν εὐαρεστούμενοι Μικρὰ Μυστικὰ μετὰ τῶν... ἀχωρίστων Λάτρου τοῦ Ἀπείρου καὶ Ὕμνου τῆς Ἐλευθερίας, οἵτινες, συγχαίροντες αὐτούς, δι' ἱππευτικὴν δεινότητα εἰς ... τ' ἀλογάκια, διακαῶς ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσι τὰς ἐντυπώσεις αὐτῶν ἀπὸ τὸ ... πανδαιμόνιον τοῦ Σαββάτου μὲ τὴν ... τραγικὴν γνωριμίαν ἑνὸς φίλου μας, τὸ καπέλλο τοῦ ... κυρίου Προέδρου καὶ ... τὸ Φαιδρὸν ταξεῖδι τῆς ἀναβάσεως. *(5΄—172)*

Καλὴν ἐντάμωσιν, καλοί μου φίλοι.—Βάρνα, 24 Αὐγούστου. Χειμωνιάτικος Ἥλιος. *(5΄—173)*

Τὸ Κράτος τῆς Φαιδρότητος συγχαίρει τὸ Ὑπὲρ Πατρίδος διὰ τὸ βραβεῖον τῆς Ζωγραφικῆς. *(5΄—174)*

Πωλῶ κουπόνια Μετοχῆς δωρεάν, ἀλλ' ὁ αἰτῶν νὰ ἀγοράζῃ Μετοχήν.—Θρ. Β. Πασχαλίδης, Νάουσα (Μακεδονία). *(5΄—175)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.